Tom Poes en het Verdwijneiland.

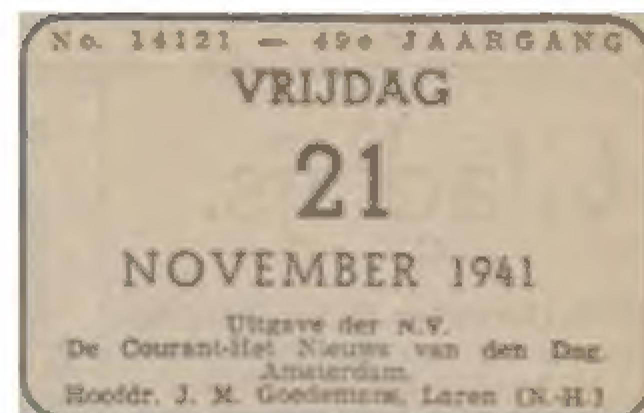
Geknipt uit

DE COURANT
Het Nieuws van den Dag
Kantoren: N.Z. VOORBURGWAL 345 · AMSTERDAM · Telefoon 49211 (5 lijnen)

In de periode

No. 14094 — 49e JAARGANG
DINSDAG
21
OCTOBER 1941
Uitgave der N.V.
De Courant-Het Nieuws van den Dag.
Amsterdam.
Hoofdr. J. M. Goedemans, Laren (N.-H.)

t/m

No. 14121 — 49e JAARGANG
VRIJDAG
21
NOVEMBER 1941
Uitgave der N.V.
De Courant-Het Nieuws van den Dag.
Amsterdam.
Hoofdr. J. M. Goedemans, Laren (N.-H.)

Tom Poes en het Verdwijneiland. 141

Op een keer, dat Tom Poes zich erg verveelde, was hij naar Rommeldam gegaan en daar liep hij nu zoo'n beetje langs de haven. Ja, dat deed hij graag; hij hield er van om naar schepen, kranen, pakhuizen en water te kijken. Dat ruikt allemaal naar avontuur en daar gaat niets boven, vond Tom Poes. Toen hij daar zoo liep, zag hij aan den muur van een groot gebouw een papier hangen, waar iedere voorbijganger voor bleef staan, om dan hoofdschuddend of met een bezorgd gezicht weer verder te loopen. Nou, je begrijpt dat Tom Poes er ook gauw op af ging! — De „Potvisch" is het zevende schip, dat in één maand tijds spoorloos verdwenen is, las hij. — Er zijn nog SOS-seinen ontvangen, waaruit bleek, dat de „Potvisch" zich 3 graden ten Zuiden van het eiland Westbergen bevond, waar ongeveer de Stormklip ligt.

— Tjonge, dacht Tom Poes, terwijl hij verder liep. — Zeven schepen in één maand ... tjonge! Wat moet het dáár slecht weer zijn! Ik ben blij, dat ik geen zeeman ben!' — Toen zag hij ineens voor een groote deur de oude Schicht staan. — Wat is dát nu weer! — dacht Tom Poes. — Wat moet Heer Ollie hier doen? Dit is het kantoor van Bruin, Bruin en Bruin, reeders ... Wat heeft Ollie B. Bommel hier te maken?!

Tom Poes en het Verdwijneiland. 142

— Ik wil weten, wat Heer Bommel hier aan het doen is, dacht Tom Poes bij zichzelf, en hij stapte het kantoor binnen. Nou, hij had nog maar een paar passen in de breede gang gedaan of hij hoorde achter een deur de stem van Heer Bommel, die heel druk met een andere stem aan het praten was. De stemmen klonken zóó luid en zóó erg door elkaar heen, dat Tom Poes vlug de deur open deed om naar binnen te gaan. — Ze hebben vast ruzie, dacht hij, en misschien kan ik Heer Ollie helpen! Maar dat was toch niet waar, hoewel het niet veel scheelde. Meneer Bruin, de reeder, sloeg met z'n hand op het bureau en riep: — Ik laat niet één van mijn schepen meer in de richting van het eiland Westbergen varen, of liever van die zoogenaamde Stormklip. Zeven van mijn schepen zijn niet meer teruggekomen, meneer! Nee, meneer, veiligheid komt in de eerste plaats ... dat was ook het motto van m'n vader, m'n grootvader en m'n overgrootvader Bruin ... Nee, geen sprake van, meneer, het spijt me zeer! Veiligheid is het motto van onze zaak; al sinds de oprichting van de Oost-Indische Compagnie! — — Kom, kom, waarde vriend, zei Heer Bommel, wat wilt U dan doen! Er moet toch iets aan gedaan worden ... U wilt die zeven schepen toch weer terug hebben ... Hoe heb ik het nu! Nee, m'n waarde Heer Bruin ... er moet een onderzoek ingesteld worden, en dat zal ik op me nemen! Deze zaak is een Ollie B. Bommel waardig! Let op! Oho!

Tom Poes had met open mond staan luisteren, en hij dacht: — Wat is Heer Ollie daar nu weer van plan!

KWADE DAG VOOR

SLUIKHANDEL IN

Tom Poes en het Verdwijneiland. 143

Tom Poes was wat dichter bij gekomen, maar Heer Bommel en reeder Bruin hadden het zóó druk, dat ze hem niet opmerkten. — U bedoelt het misschien goed, Heer, Bommel, riep reeder Bruin, maar ik breng van nu af niet één van mijn schepen meer in gevaar, en....

— Waarde heer Bruin, riep Ollie. Weet tegen wien U spreekt! Een Bommel duldt geen tegenspraak! Ik huur dat schip van U, dat nu in de haven op vertrek ligt, en ik vaar met dat schip naar de Stormklip, om daar een onderzoek in te stellen. Ja, daar kijkt U van op, hè? Een persoonlijk onderzoek, waarde heer! Aha! En dan geef ik U mijn kasteel, Slot Bommelsteyn, in onderpand, dus als ik niet terugkeer, waar natuurlijk geen sprake van is.... zult U de eigenaar van m'n kasteel zijn! Dat is dan afgesproken, nietwaar? U kunt het dan voor mijn part Bruin, Bruin en Bruinsteyn noemen, dat moet U zelf maar zien.

Reeder Bruin keek Heer Ollie wanhopig aan en hij zei zuchtend: — Ja, als U er zóó op staat, dat U mij Uw kasteel als onderpand geeft, vind ik het goed.... Maar ik heb U gewaarschuwd, Heer Bommel! En bedenk, dat U de verantwoording voor de bemanning heeft!

— Dat is in orde, zei Heer Bommel. U bent een braaf mensch, en ik zal zien dat U Uw zeven schepen weer terug krijgt, anders ben ik geen Bommel! Maakt U de papieren dan maar in orde, dan vertrek ik direct!

Toen verdween Heer Ollie op vlugge voeten, en Tom Poes holde op een drafje achter hem aan.

Tom Poes en het Verdwijneiland. 144

— Wel, daar hebben we Tom Poes! zei heer Bommel. — Stap in, Tom Poes, we gaan naar mijn schip! Aha! We gaan varen, jonge vriend! Kom mee, we moeten opschieten! Ollie gaf de oude schicht flink gas en hij schoot met een vaart van heb-ik-me-jou-daar langs de haven! Het ging hobbel-de-bobbel over de ronde keien en Tom Poes kon heer Ollie maar net verstaan. — Wedden, dat ik dien armen Bruin al z'n schepen weer terugbreng! schreeuwde heer Ollie. — Het is maar goed, dat ik er van hoorde, anders zou hij ze waarschijnlijk nooit terugzien. Dat zaakje zal ik eens goed opknappen en jij gaat me helpen, Tom Poes! Zoo, we zijn er al! Kijk! — Ollie Bommel remde uit alle macht, voordat Tom Poes nog iets kon zeggen. De oude Schicht stond met een ruk stil en Ollie wees trots naar den overkant. — Kijk, zei hij, daar ligt de „Vliegende Walvisch"! Dat is nu het schip, dat ik gehuurd heb! Ziet er goed uit, hè? Hij stapte uit en liep naar den kant. — Ja, zei Tom Poes, die achter hem aanliep, het lijkt me een goed schip. Het is jammer, dat ik niet mee kan gaan! — Wat? vroeg heer Bommel. Ga je niet mee? Ik heb je toch wel goed verstaan, jonge vriend.... niet mee, zei je toch? Maar dat moet een vergissing zijn! — Nee, heer Bommel, ik meen het! zei Tom Poes. — Ik blijf aan den wal. Als er nu nog een te avonturen te beleven waren bij die stormklip ... maar ik heb er geen zin in om in 'n vliegenden storm op de klippen te loopen! Ik vind, dat u beter thuis kunt blijven, heer Bommel! Hier aan land zijn avonturen genoeg! Reuzen en toovenaars en dieven.... — Wel sapperloot, zei heer Ollie. Je valt me tegen! Snap je dan niet, dat het niet alleen de storm is, waardoor al die schepen verdwijnen? Maar als je niet wilt.... Tja, dan kan ik er ook niet meer aan doen.... Blijf dan maar hier en zorg goed voor de oude Schicht!

port naar haar woonplaats gesteld.

Tom Poes en het Verdwijneiland 145

Ollie Bommel werd met een roeiboot van den kant gehaald en hij zwaaide naar Tom Poes, die beneden aan den aanlegsteiger stond. — Weet je zeker, dat je niet meegaat? riep heer Ollie nog. — Ik weet het zeker, heer Bommel, riep Tom Poes terug. — Tot ziens! Zult u voorzichtig zijn? — Laat dat maar aan mij over! schreeuwde heer Bommel. Een Bommel is altijd voorzichtig! Tom Poes bleef alleen op het steigertje staan en eigenlijk voelde hij zich niets prettig. Had ik nu toch niet mee moeten gaan, dacht hij. Het lijkt me gevaarlijk wat heer Bommel gaat ondernemen. Wie weet of ik hem ooit weer terugzie! Maar een besluit is een besluit! Intusschen was Ollie B. Bommel van de roeiboot op de „Vliegende Walvisch" gestapt en het duurde niet lang of het schip voer de haven uit en koos het ruime sop. Tom Poes stond nog op het uiterste puntje van den steiger om naar heer Ollie te zwaaien en hij werd steeds bezorgder, hoe verder het schip wegvoer. Maar heer Ollie had geen zorgen. Hij zong een vroolijk zeemanslied:

— Varen ahoi! Pom, pom.
Dat is er mijn lust! Pom, pom. . . .

Zoo verdween hij uit het gezicht en Tom Poes bracht de oude schicht in een garage en ging naar huis.

Tom Poes en het Verdwijneiland 146

Het was een paar dagen later, toen er een fiksche najaarsstorm kwam opzetten. De laatste blaadjes dwarrelden van de boomen en de wind loeide door den schoorsteen van Tom Poes' huisje. Het was zoo kil, dat Tom Poes al een vuurtje aan had gemaakt en terwijl hij daar zoo bij zat en den storm om het huis hoorde jagen, dacht hij aan heer Bommel, die in dezen storm op zee voer. Hij had er heelemaal geen rust bij en hij had al lang spijt, dat hij niet mee was gegaan. Het zou nu niet lang meer duren of de „Vliegende Walvisch" zou de Stormklip bereiken. En dan met zoo'n storm... En juist toen Tom Poes daar zoo over zat na te denken, werd er op de deur geklopt. Hij deed open en zag toen Lampe Lapoor op den drempel staan. — Een telegram, zei die. — Een telegram? herhaalde Tom Poes en hij schrok heel erg. Wat kan dat zijn.... zou er iets gebeurd zijn? — Ik weet het niet, zei Lampe Lapoor. Het is misschien het beste, dat je het openmaakt en het leest, Tom Poes!

Tom Poes en het Verdwijneiland 147

Tom Poes maakte het telegram open en las: — Kom onmiddellijk! Ollie B. Bommel in gevaar! Bulle Bas, commissaris. — Je kunt wel begrijpen hoe Tom Poes schrok. — Daar heb je 't al, dacht hij. — Heer Bommel in gevaar!!! Nog nooit had Tom Poes zoo hard geloopen. Hij vloog haast over den weg en hij was dan ook binnen het uur bij commissaris Bulle Bas. — Dag commissaris, zei Tom Poes. — Wat is er met heer Bommel gebeurd? — Ja, hm, zei Bulle Bas, ziet er leelijk uit.... Ik geloof, dat er nu werkelijk eens iets aan gedaan moet worden, zoo kan het niet langer meer duren. Het is te gek, dat er nu al bijna acht schepen zijn, waarmee op dezelfde plek iets gebeurd is.... Hm.... Heb een SOS ontvangen van de „Vliegende Walvisch".... Ja. En ik kan geen mannen de zee op sturen.... Daar is de politie niet voor. Maar ik heb een goeden kennis, den kapitein van de „Albatros". Die heeft al vaker iets voor me opgeknapt.... Hm.... en omdat jij dat ook wel eens gedaan hebt, dacht ik.... — Prachtig, commissaris! riep Tom Poes, waar is die kapitein? Kunnen we direct weggaan? — We zullen maatregelen nemen, zei Bulle Bas.

Tom Poes en het Verdwijneiland 148

— Hm.... Ik heb dien kapitein al op het bureau laten komen, zei Bulle Bas. Het is een heel flinke zeeman; als die het niet kan, kan niemand het. Kom maar mee, ik zal je aan hem voorstellen. Maar denk er aan, dat je nu niet te veel praats krijgt, vriendje! Ik roep alleen je hulp in, omdat dit een bijzonder geval is, hm.... zoo, kom binnen! Dit is kapitein Wal Rus! Ben blij, dat u gekomen bent, kapitein! Hm.... We hebben juist bericht ontvangen van de „Vliegende Walvisch". Die verkeert in groot gevaar! — Goedenmorgen! bromde Wal Rus. Ja, ja, het is stormweertje buiten. Zoo, zoo, dus er is al weer een schip in gevaar.... Dat is het achtste schip dus.... Mooie boel.... Snap er niets van.... — Nee, zei Bulle Bas, daarom wilde ik u vragen, of u met de „Albatros" wilt zien, of er nog iets te redden valt. Er zit natuurlijk iets achter. Tom Poes wil met u mee.... Hij is wel handig en zal u misschien kunnen helpen! — Zoo, is dat Tom Poes, bromde Wal Rus, daar heb ik wel eens het een en ander van gelezen.... — Ollie B. Bommel is op de „Vliegende Walvisch! vertelde Tom Poes. Hij is mijn beste vriend en hij moet gered worden. Kunnen we meteen wegvaren, kapitein Wal Rus? — Dat is nog eens haast achter de dingen zetten! zei de kapitein goedkeurend. Daar houd ik van!

Tom Poes en het Verdwijneiland 149

De kapitein kreeg nog een paar aanwijzingen van den commissaris, en na vijf minuten stapte Tom Poes met hem weg. Het was net alsof de wind steeds harder werd. — D'r zal een fiksch zeetje staan, — mompelde kapitein Wal Rus in zichzelf. — Enfin, als we het tij maar mee hebben en eenmaal buitengaats zijn, dan zal het wel meevallen. — En hardop zei hij: — Je hebt toch geen last van zeeziekte, vriendje, want dat zullen we niet kunnen gebruiken! Geen flauwigheid aan boord van de „Albatros", hoor! Daar houdt de „Albatros" niet van, en ik ook niet! — O, nee, ik zal natuurlijk niet zeeziek zijn, — zei Tom Poes. — Daar heb ik geen tijd voor. Ik moet mijn vriend, heer Bommel, redden, en verder denk ik nergens aan! — Uitstekend! — zei Wal Rus. — Daar zal ik je aan houden! — Met een motorboot voeren ze naar de „Albatros", die in het begin van de haven voor anker lag. Er rolden hooge golven aan en het motorbootje stond soms haast recht overeind. Tom Poes kreeg wel een vreemd gevoel in zijn maag, maar hij zei niets. — Ik geloof, dat ik liever met reuzen vecht, — dacht hij. — — Hoe kan ik flink zijn als m'n maag iederen keer zoo vreemd doet? — Gelukkig is het eb, — zei kapitein Wal Rus, die niets merkte. — Daar boffen we bij...., dat scheelt ons een uurtje. Ha, kijk de goede, oude „Albatros" daar liggen te steigeren! —

Tom Poes en het Verdwijneiland 150

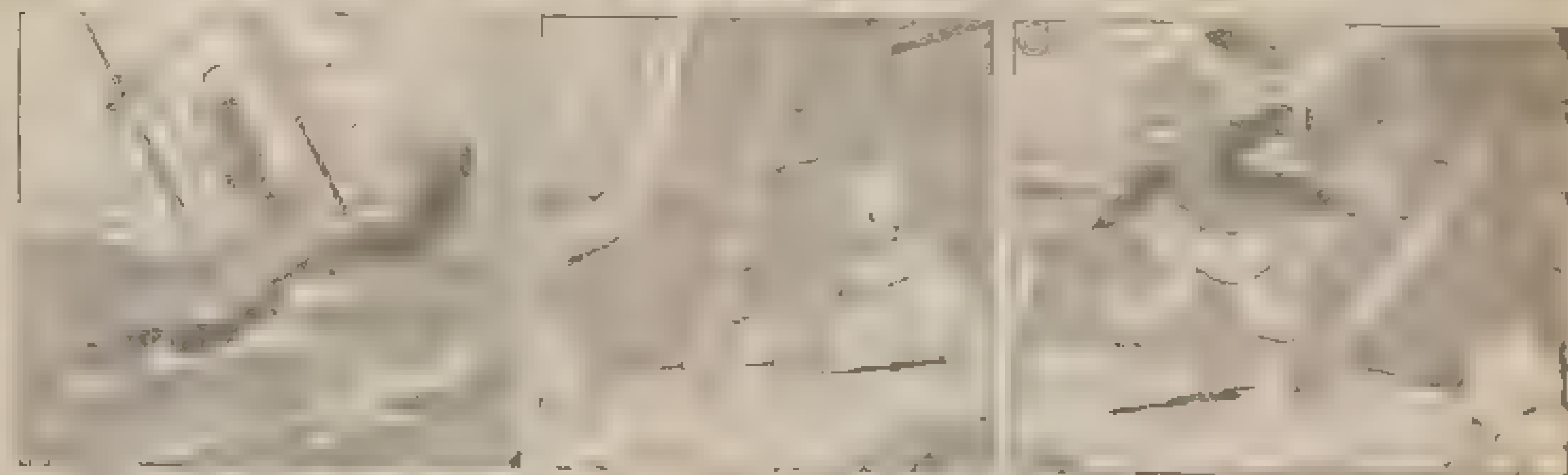

[illegible] de „Albatros" en met veel geratel werd het anker [illegible] de telegraaf werd op „volle kracht vooruit" gezet en daar ging het. Tom Poes hield zich stijf aan de [illegible] vast en zag het land langzaam in de verte verdwijnen. Toen was er alleen nog maar zee om hen heen, zee met hooge [illegible] golven en witte schuimkoppen. De „Albatros" steigerde als een paard en de wind gierde tusschen de masten door. Kapitein Wal Rus was tusschen eens naar den barometer gaan kijken. Nou die zag er niet mooi uit. — Ik heb dat ding nog nooit van mijn leven zoo laag zien staan, — mompelde de kapitein. — Het weer [illegible] maar de „Albatros" is [illegible] een schip, dat je kan [illegible]. Zoo [illegible] er geen [illegible]. — Tom Poes was ook maar [illegible] gek [illegible] het [illegible] gezicht van kapitein Wal Rus kon hij wel zien [illegible] er nog veel zou kunnen gebeuren voordat ze op [illegible] hadden. — Dit wordt een reisje dat je je later zult kunnen herinneren, jongeheer, — zei de kapitein. — Het zal een pleizierreisje [illegible] maar [illegible] op. — O nee, dat [illegible] heelemaal niet. Als we maar bijtijds zijn om heer Bommel te redden, — zei Tom Poes

Tom Poes en het Verdwijneiland 151

de hand' —

Tom Poes en het Verdwijneiland 152

niét in orde.... Kompas niet in orde .... Onzin .... Goed

dingen gaan gebeuren

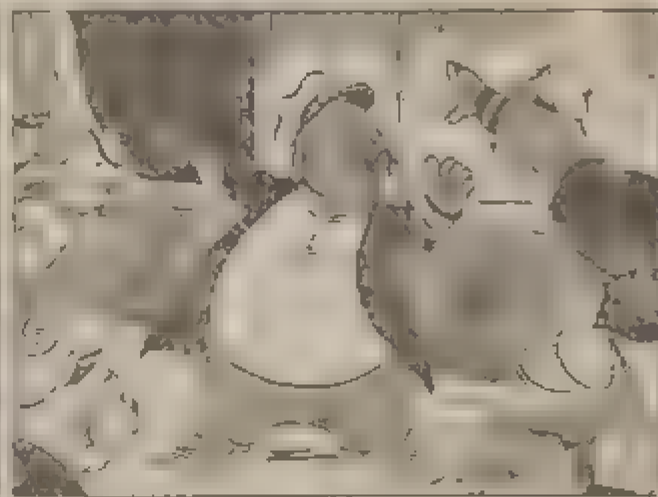
Tom Poes en het Verdwijneiland. 153

[illegible]

[illegible] heid omlaag te zakken'

Tom Poes en het Verdwijneiland. 154

[illegible] en [illegible] naar den marconist en [illegible] SOS seinen. — En [illegible] er dat bij, dat ze moeten [illegible] naar een eiland met een [illegible] — [illegible] Tom Poes had zijn hersens [illegible] laten werken. — Dit is dus het geheim van die zeven [illegible] Dit moet het werk van [illegible] zijn [illegible] dat ik er goed aan zou doen [illegible] te [illegible]. [illegible] verder gaa[n] [illegible] zonder gezien te worden. En Tom Poes [illegible] het trapje af [illegible] naar het [illegible] toen iedereen op het dek [illegible] te druk had om op hem te letten.

Tom Poes en het Verdwijneiland. 155

[illegible] een [illegible] — [illegible] nooit [illegible] — er [illegible] doet [illegible] wat [illegible] En [illegible] maar [illegible] dat er iets [illegible] Dit [illegible] lang meer duren. Intusschen was de „A[illegible]" de [illegible] [illegible], zonder dat iemand er iets aan had kunnen doen. En toen het schip er heelemaal in was, ging de poort dicht doordat de groote deur weer [illegible] kwam en hoogkwam. De „A[illegible]" met haar heele bemanning

[illegible] de deur was [illegible] van [illegible] en [illegible] en toen zij [illegible] was er geen [illegible] meer open. Maar dat was nog niet alles. Toen dat [illegible] was ge[illegible] [illegible] te zoeken. Dat duurde zoo ongeveer één uur en toen was er op zee niets meer van het eiland te zien. Je zult moeten toegeven, dat het [illegible] erg geheimzinnig was.

Tom Poes en het Verdwijneiland. 156

maken! Bah!"

Tom Poes en het Verdwijneiland. 157

Tom Poes en het Verdwijneiland. 155

[illegible] vroeg Tom Poes [illegible] van de kist op te [illegible] en eens [illegible] Nu, veel was er niet te zien. het [illegible] was er een groot magazijn [illegible] cht- [illegible] van de „Albatros” [illegible] van de „Albatros” [illegible] en toen dat Tom Poes [illegible] dat ook de [illegible] van de [illegible] ondergebracht [illegible] dacht [illegible] op de punten van zijn [illegible] een [illegible] vol lamp[illegible] een [illegible] een [illegible] een groot [illegible] geluid was. Vlak [illegible] de trap door [illegible] het [illegible] tegen den Lowa-

ker „Weet toch [illegible] deze vreemde [illegible] hek en laat me er uit om een [illegible] te scheppen Bedenk, hoe ongastvrij het is om een Olle B. Bommel achter een traliedeur op te sluiten alsof hij een zeerover was! Ik zal je [illegible]

„Je moet je mond houden” bromde de bewaker. „Als je niet stil bent, zal ik je bij Professor Sickbock brengen en die zal korte metten met je maken!”

Olle trok zich beleedigd terug en Tom Poes was blij, dat hij hem niet gezien [illegible] Waarschijnlijk had Olle dan wel een uitroep gedaan, waardoor hij [illegible] zou zijn. Zoiets kon je verwachten van heer Bommel. Maar kapitein Wal Rus die achter Olle [illegible] had hem wel gezien en die staarde [illegible] op daar was [illegible] de man niet naar.

„Tom Poes loopt vrij rond” bromde hij [illegible] „Dat is een kans. Wat! Het is een pienter ventje!”

Tom Poes en het Verdwijneiland.

159

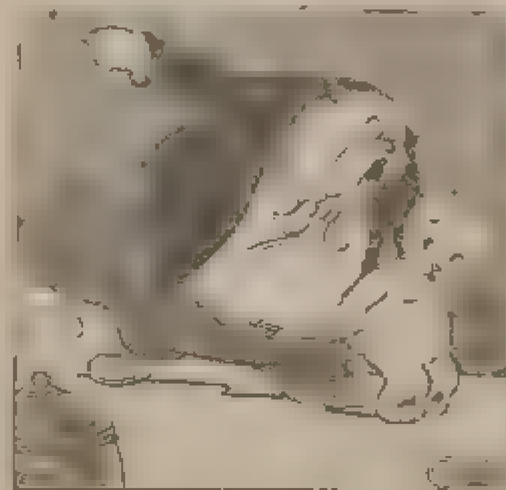
[illegible] zonder ontdekt te zijn.

Het [illegible] "Wat kan ik eigenlijk op mijn eentje [illegible] de Pr[illegible] Maar [illegible] gangen in dit vreemde eiland!"

Het geluk diende Tom P[illegible] een bij een eindje verder [illegible]

anderhalf jaar de 22-jarige J. C. J. M. D

Tom Poes en het Verdwijneiland. 160

[illegible] haast bij de deur was gekomen, voelde [illegible] een groote hand [illegible] hem [illegible] en [illegible] hem gromde [illegible] oor „Wa, [illegible] Wa-doe je hier?"

„Laat me [illegible] Tom Poes. H[illegible] wat [illegible] gesproken [illegible] dat [illegible]

„Laat [illegible] of ik zal je een [illegible] geven [illegible] je wel wie ik ben? Ik ben Tom Poes!"

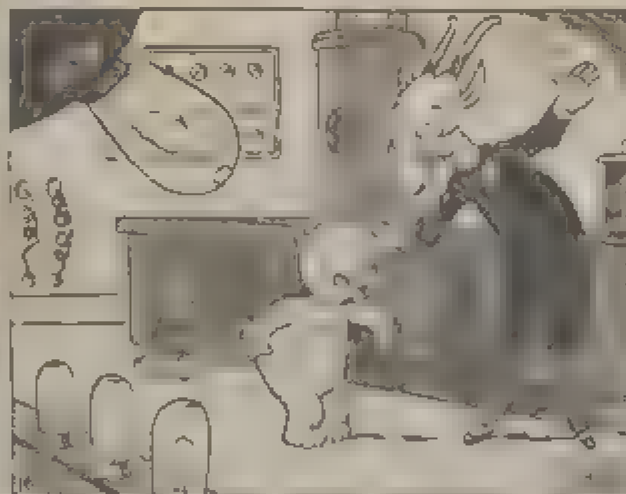
„Zoo [illegible] de [illegible] en [illegible] Poesje K[illegible] zal je es even naar den baas brengen. En [illegible] jes verder of ik maak [illegible] van je [illegible] naar binnen."

Zoo werd Tom Poes naar binnen gesleept [illegible] een [illegible]

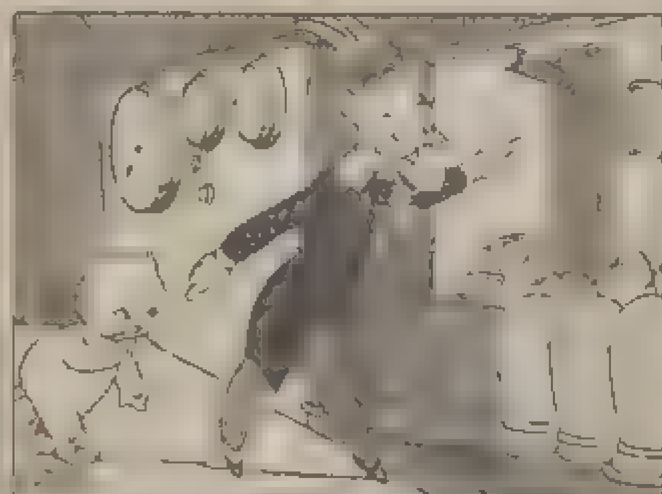
[illegible] ken hand naar voren trad.

[illegible] laat me alleen met dit lieve manneke!"

Tom Poes en het Verdwijneiland. 161

[illegible] plaatjes [illegible] riep [illegible] U bent een [illegible] Ik [illegible] heb, u nog zulke mooie plaatjes. — Oho — wat een leelijke taal voor zoo'n klein ventje — riep de professor. — Schaam je, kereltje. Ik ben geen zeeroover, maar een geleerd [illegible] uitvinder [illegible]. En die schepen en die ja[illegible] [illegible] Tja [illegible] dat de [illegible] er onder moeten [illegible] na het [illegible] Je zult ook moeten toegeven dat [illegible] magneet [illegible] op de wereld is. Zoo[illegible] er geen tweede [illegible] waar? — Nee, dat is waar — zei Tom Poes, die een idee gekregen had. — Het is allemaal erg knap bedacht. Maar toch wil ik wedden dat u iets vergeten heb. U heb er vast niet aan gedacht dat er ergens [illegible] meer [illegible] — Wat een verstandige opmerking voor zoo'n kleuter — zei de professor goedkeurend. — Maar je vergist je, daar heb ik toch wel aan gedacht. Kijk, hier is een hefboom. Als ik dien naar beneden trek, gaat het [illegible] omhoog. En omdat ik dezen [illegible] een [illegible] gevaarlijk [illegible] ik [illegible] nog gaan [illegible] meer [illegible] en kapot gaan [illegible] zei Tom Poes. — [illegible] haalt, gaat [illegible] dus [illegible] Maar is er dan niets meer dat het tegen kan houden? — Niets meer, jongen, niets — zei de professor voldaan.

Tom Poes en het Verdwijneiland. 162

[illegible]

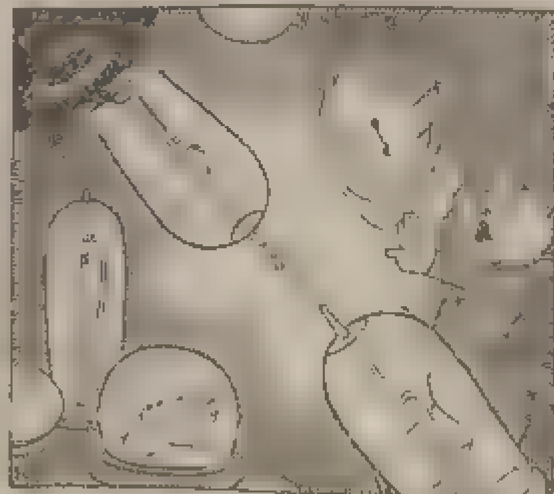
— [illegible] Wij hebben [illegible]

[illegible]

het een politieboot is! —

[illegible]

Tom Poes en het Verdwijneiland. 163

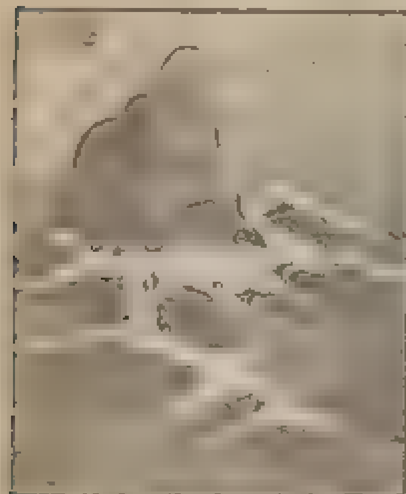

[illegible] al [illegible] machines begonnen [illegible] Groene vonken sprongen door de enorme [illegible] en [illegible] bevonden de apparaten [illegible] zelf er amper [illegible] er was niemand die dat [illegible] professor Sickbock [illegible] Pietje! [illegible] Maak groot alarm. Dat ventje heeft den goed [illegible] om aangetrokken. We moeten hem grijpen. Dat manneke is tot alles in staat. Pietje rende weg en professor Sickbock holde achter Tom Poes aan [illegible] het een [illegible] gevonden [illegible] maar [illegible] daarbeen kom.

Kom hier, kraaltje," riep de professor. "Ik zal [illegible] dat je [illegible] en [illegible] de straf die je [illegible]. Ik heb je ons [illegible] maar dat zal me geen tweede keer gebeuren! Kom hier!"

Maar Tom Poes [illegible] de [illegible] niet naar hem. Hij had zich al lang aan den anderen kant in de duistere opening laten zakken.

Tom Poes en het Verdwijneiland. 164

[illegible] de grote poort [illegible] Tom Poes te [illegible] Tom Poes [illegible] stond er een [illegible]

[illegible] een [illegible] Het zag er niet mooi uit voor Tom Poes.

[illegible] geen wonder [illegible] krijgen ze me te pakken en dan ben ik verloren, dacht hij.

— En [illegible] aan dat ik het eiland omhoog heb laten komen?

Tom Poes en het Verdwijneiland. 165

Terwijl dat allemaal in het eiland gebeurde, stoof er met groote snelheid een motorboot van de zeepolitie over het water. Ja, toen Bulle Bas de twee radio-telegrammen van kapitein Wal Rus had ontvangen, had hij begrepen, dat er vlug gehandeld moest worden en had hij de zeepolitie er bij gehaald. En daardoor kwam het, dat Bulle Bas nu zelf op den bak van het politievaartuig stond en door een grooten kijker den omtrek afzocht.

— Dat S.O.S. van de „Albatros" kwam toch zoo ongeveer van deze plaats, Snuf! zei hij tegen den brigadier, die bij hem stond. Als ik me dus niet vergis, moet dat geheimzinnige eiland al binnenkort in het gezicht ... Maar daar is het al, Snuf! Hm, maak alles gereed, het kan gaan spannen! En zie je dat, Snuf? Er zit werkelijk een poort in dat eiland en die is open ook! Hm, aan den slag, Snuf!

Intusschen was Tom Poes in een zijgang doodgeloopen en Pietje Kolibrie had hem onmiddellijk te pakken.

— Zoo, jochie! gromde hij. Laat nou maar es kijken hoe je weer loskomt! Nou heb ik je en nou houd ik je, wat de baas ook zegt! D'r zit wat voor je op! Grrr!!!

Tom Poes en het Verdwijneiland. 166

Tom Poes werd door Pietje Kolibrie naar den professor gebracht, terwijl de grootste helft van de bende er achter aan liep. — Ik heb hem, baas! — riep Pietje. — Wat zal ik met dat akelige rondsluipertje doen?

— Niet zoo grof, — zei professor Sickbock afkeurend. — Denk toch om je manieren, vriend! En jij, manneke, — vervolgde hij tegen Tom Poes, — je bent me tegengevallen! Ik zal je.... Maar op dat moment kwam hij met zijn gezicht te dicht bij Tom Poes en die gaf hem zoo hard als hij kon een stomp op zijn neus. — Daar! — riep Tom Poes. — Ik ben geen manneke en geen ventje! Ik ben Tom Poes en als je het waagt mij iets te doen, zal je er voor moeten boeten! — Nu werd de professor toch erg boos. — Ik spreek niet meer tegen dit onhebbelijke creatuurtje, — zei hij kortaf. Hij heeft mijn reukorgaan beschadigd! Breng hem naar den ketel, Pietje! — Zoo werd Tom Poes dus meegevoerd naar de stookruimte en nadat een stoker de deur van den vuurhaard had opengemaakt, hield Pietje hem er voor.

— Zie je, — zei professor Sickbock, — zoo gaat het, wanneer kleine mannetjes te veel praatjes maken en niet op hun manieren tegenover oudere, hooger geplaatste personen letten. Je gaat daar naar binnen, kereltje! Ik geef je nog een minuut om over je slechte gedrag na te denken.

Maar intusschen was, zonder dat iemand het gemerkt had in de drukte, de politieboot het eiland binnengevaren!

Tom Poes en het Verdwijneiland. 167

De magneet werkte niet, maar omdat het zoo'n goede aanlegplaats was, voer de groote motorboot er op af en legde er aan. Brigadier Snuf had intusschen niet stil gezeten en de ontscheping van de politiemannen ging vlug en ordelijk in haar werk. Commissaris Bulle Bas deelde ze in groepen in en gaf aan iedereen order om goed uit te kijken en alles wat verdacht was te arresteeren. En toen trok hij er met de hoofdmacht zelf op uit om het geheim van het eiland te ontraadselen. Hij was nog niet ver gekomen, toen hij achter een deur een luid geschreeuw hoorde. — Jullie zijn laffe zeeroovers! riep een stem. Laat me maar eens los, dan sla ik jullie allemaal tot pap! Maar dat durven jullie niet! Daar zijn jullie te laf voor!

— Dat is Tom Poes! zei Bulle Bas. Naar binnen, mannen! Hij rukte de deur open en met zijn revolver in de vuist sprong hij over den drempel heen. Nu, hij was maar net op tijd, want Pietje Kolibrie stond op het punt Tom Poes in het vuur te gooien. Maar toen hij al die politiemannen zag, schrok hij verschrikkelijk! Hij liet Tom Poes vallen, maakte een luchtsprong en holde weg, achter professor Sickbock aan, die al bij de eerste teekenen van onraad was gevlucht.

— Dat was op het nippertje, commissaris! zei Tom Poes.

Tom Poes en het Verdwijneiland. 168

Wat er verder gebeurde, is vlug verteld. Alle zeeroovers werden gevangengenomen en aan boord van de schepen gebracht, die in een andere ruimte van het eiland voor anker lagen. Intusschen waren natuurlijk de bemanningen van die schepen in vrijheid gesteld en dat de begroeting van den Heer Bommel en Tom Poes hartelijk was, hoef ik niet te zeggen.

— Ik wist wel, dat je komen zou, Tom Poes! — zei Heer Ollie. — Als ik dat niet geweten had, was ik niet eens naar deze plaats gegaan. Nee, zeg nu zelf, dit is geen oord waar lieden van mijn stand voor hun vacantie of genoegen heen gaan. En we hebben het er toch maar weer prachtig afgebracht, samen. — Hm, zei Tom Poes, ik heb van u niet veel gemerkt, dezen keer, Heer Bommel. — Commissaris Bulle Bas kwam tusschenbeide.

— Ik zou jullie aanraden maar aan boord te gaan, zei hij. Ik heb order gegeven, dat de schepen direct moeten vertrekken, wanneer al dat gespuis en alle ladingen weer aan boord zijn. Hm, die professor Sickbock en zijn voornaamste handlanger, die zich Pietje Kolibrie noemt, zijn namelijk gevlucht en tot dusverre heb ik ze niet kunnen vinden. Zoolang die hier rondloopen, heb ik geen rust. Hm, zijn tot alles in staat, daarom blijf ik hier met mijn mannen, hm, zal niet rusten, voordat we ze gevonden hebben.

Tom Poes en Heer Bommel gingen dus aan boord van de „Albatros", dat vond Heer Ollie gezelliger, en een paar uur later voeren ze gelijk met de andere schepen het eiland uit en de ruime zee weer op.

— Eén ding is jammer, zei heer Ollie zuchtend, toen ze voor op den bak den frisschen zeewind om hun ooren voelden. — Dit avontuur eindigt niet met een maaltijd, zooals het toch eigenlijk hoort.

— O ja, toch, zei kapitein Wal Rus, die met zijn rug naar hen toe stond. — De kok heeft het eten al klaar en de snert staat op tafel. En zulke snert krijgt U alleen op mijn „Albatros", meneer, let daar wel op!